

AMERIKANEREN

STEFFEN BRANDT OM LYKKEN, LIVET OG LÆNGSLEN.

Lykken som begreb er svært at indfange, indkredse og definere. Men alligevel... hvem bedre til at give et bud, end manden bag sange som "nærmest lykkelig" og "verdens lykkeligste mand", Steffen Brandt fra TV-2?

Af Peter Olesen og Kasper K. Westergaard

New York. Natklub. Stemning: loftet er blot en skygge bag røgen, der har sneget sig til vejrs. Derfra hvor røgen hænger, har den frit udsyn over de godt hundrede stole, besat med mennesker. En scene lugter lidt af eventyr. Der numles. Hviskes. Drikkes. Forventes. Snart dæmpes lyset. Natklubben viser sig at være en kollegiebeværtning. New

York, blot Odense. Stemningen forbliver intakt. Steffen Brandt lister sig gennem klapsalver ud fra mørket. Der er dømt lykkeluner blandt publikum. Alle ved jo godt, hvad der venter forude, stemmebåndet er klar og parat til at brokke sig, og smilene har indledt første flankeangreb på selvironien. Der snakkes allerede om, at man skal snakke om, hvor sjovt det var, efter showet. Et skud glæde før man går til køjs. At få rettet op på de grå timer.

Dette er lykke...? For publikum, ja. For Steffen Brandt...?

Lykken er et højdepunkt.

"Ja. Jeg er lykkelig lige nu", kommer det prompte fra Steffen Brandt, "og meget mere kan man vel ikke forlange. Lykken er noget, man træffer i nuet og ovenpå sådan en herlig aften som i aften, ja, der er jeg lykkelig."

Den århusianske troubadour ånder ud efter showet i et baglokale fyldt til randen med sammenklappede stole og knapt så sammenklappede borde.

Han har netop givet sit sidste ekstranummer og overlader nu natten til musikanlægget i beværtningen, som ufortrødent fortsætter fællessangen, og den spontane fornemmelse af lykke forlænges på ubestemt tid.

"Lykken er et højdepunkt og jeg tror generelt, at vi lever i en tid, hvor de fleste mennesker går efter det der højdepunkt hele tiden. Der skal helst være et eller andet kick. Der skal helst være et eller andet der gør, at hvert sekund har den der dimension af et eller andet virkelig fantastisk. Og jeg tror, det bliver en rastløs tilstand, et underligt ufokuseret liv, vi kommer til at føre".

Steffen Brandt har, trods et to timers langt show, stadig stemme tilbage og virker veloplagt. På en typisk Steffen Brandt'sk måde. Finurlig og med et glimt i øjet. Og så alligevel alvorlig.

Inde fra beværtningen giver de forsamlede samfundet skylden for alt.

"Der er så mange muligheder for at opnå den der korte tilstand af salighed", filosoferer Steffen Brandt videre og er ikke i tvivl om, at skytset skal rettes mod tidens tendens:

"Tiden er slem til det i øjeblikket" og indrømmelsen følger: "Jeg går da også efter de der højdepunkter i tilværelsen".

Langtidsskuffet som alle andre.

Men hvordan forholder personen Steffen Brandt, som i sin lyrik gang på gang har stiftet bekendtskab med lykken, sig så til sin egen fornemmelse for lykke? Er det en slags lykkens pamilus, vi sidder overfor nu?

"Jeg går ud fra, at jeg er sådan almindelig langtidsskuffet, ligesom de fleste danskere og mellempfolkelig bekymret og glad og utilfreds, i én stor blanding, som vel er rimelig karakteristisk."

Om sin egen rolle som tekstforfatter og sangskriver i lykkens land kommer det resolut:

"Min opgave er at få forløst de øjeblikke, hvor vi er til noget begejstring".

Når Alvoren tynger.

Steffen Brandt er en mand, der har gjort sig mange tanker. Om lykken. Om livet. Om tilværelsen i særdeleshed. Det er tydeligt i hans tekster – og det bliver endnu tydeligere under interviewet. Som han sidder der og på refleksiv vis forsøger at forholde sig til lykke, går det op for os, at begrebet lykke er ligeså uendeligt, ligeså ude-

finerbart for ham, som det er for os. Er lykken vilkårlig og altid til stede? Skal man bare række ud for at fange den?

"Jeg tror ikke på lykken som en endimensionel størrelse. Den bliver nødt til

"Der er så mange muligheder for at opnå den der korte tilstand af salighed" at have en eller anden alvor forbundet med sig. For at forstå lykken må man også komme til den erk-

endelse, at den har sin tid, den varer ikke ved, at man i selve situationen er klar over, at der hér er noget, der hører op, der giver den en eller anden dimension af noget smerte og noget længsel og noget alvor, som egentlig ikke klæder lykken særligt godt", kommer det eftertænksomt fra Steffen Brandt.

Den endeløse længsel.

Bliver man så nogensinde færdig med at længes efter lykken, og kan den længsel blive farlig? spørger vi og tænker på, at tidens tendens for os bevirker, at man nok aldrig bliver helt tilfreds med det, man har, at græsset altid er grønnere på den anden side af hækken. Den uendelige søgen. Den uendelige længsel.

Men Steffen Brandt ser ikke længslen som et udpræget dårligt bekendtskab:

"Jeg synes, at længslen er et fænomen, man aldrig bliver færdig med. Det er spændende at få kredset ind, hvad den består af, hvorfor den opstår, og det er ikke altid en dårlig følelse. Den har nogle dimensioner, som sætter en i

stand til at foretage nogle iagttagelser, leve sig ind i noget musik og få noget dybde og noget perspektiv på sin tilværelse," konstaterer han, og fortsætter efter en kort pause:

"Man behøver ikke at betragte længslen som et eller andet, som man skal forløse eller et eller andet, der skal udfries. Længslen den vil man altid have", betoner han.

Amerika.

Titlen på TV-2's seneste album er "Amerika". Det er et album, der handler om at vokse sig stor med opgaven eller falde dybt ned med samme. Det handler om nogle ting eller et sted, som vi alle drømmer om, der får os til at føle os fuldkommen og som gør hverdagen værd at vågne op til.

Begrebet "Amerika" skal nemlig ikke opfattes som G.W. Bushs legeplads eller landet, hvor dåselatteren opstod, men derimod som et ideal, en idé, en drøm om noget, der vækker tryghed – hele tiden. En tilværelse, hvor man kan sætte sig nogle mål, og nå dem, ubesværet. Ting som bør være værd at kæmpe for. Et sted hvor lykken er ligetil. Størrelsen af "Amerika", omfanget og rummeligheden varierer fra person til person.

"Der findes mange former for "Amerika". Det kan være en koloni-have eller nogle gode venner eller en fyraftensøl på bodegaen," lyder det fra Steffen Brandt. Men han erkender dog hurtigt, at det "Amerika", som han, i

kraft af sine privilegier, har chancen for at finde, om muligt når højere luftlag end de fleste andres.

"Jeg synes ikke, at det er givet, at man på samme måde har valget, som jeg har det."

Ansigtstudtrykket hos Steffen Brandt ændrer sig tydeligt og man aner et skær af melankoli i stemmeføringen. "Og jeg kan godt blive forstemt på menneskenes vegne over, at det er så uretfærdigt fordelt", kommer det indigneret. "Man har nogle drømme og noget man gerne vil udrette og det har jeg været heldig, at jeg har fået lov til", konstaterer TV-2 forsangeren.

Søg og du skal finde... Måske.

Der synges stadig inde fra beværtningen. Stadig TV-2 over anlægget. Steffen Brandt har løst sin opgave om at sprede begejstring sublimt. Lykken er blevet delt rundhåndet ud til de forsamlede. Denne aften behøver de ikke at søge længe efter en snert af "Amerika". Men de har ikke fundet det endnu. Det hele er kun et glimt af, hvordan man konstant føler sig til mode i selve "Amerika".

Afslutningsvis er det oplagt at koncentrere sig om Steffen Brandts egen søgen.

"Om jeg nogensinde finder mit "Amerika?" gentager Steffen Brandt og lægger an til et øredøvende suk. "Jeg vil sige det på den måde, at hvis jeg ikke finder det... så er det min egen skyld!"

